

Jeroen P. Broks

De Kronieken van Phantasar

Slyvina

Bundel I

Inhoudsopgave

Zaken die Slyvina heeft behandeld

Inhoudsopgave...2	V.....104	V.....214	XII.....331
Inleiding.....3	VI.....110	VI.....217	XIII.....334
De moord om mannenliefde.....7	VII.....117	VII.....224	XIV.....338
I.....7	VIII.....120	VIII.....230	XV.....344
II.....10	IX.....124	IX.....235	XVI.....348
III.....14	X.....129	X.....240	De houtzagerij 351
IV.....19	XI.....133	XI.....245	I.....351
V.....22	XII.....139	XII.....249	II.....356
VI.....28	XIII.....143	XIII.....254	III.....358
VII.....35	XIV.....148	XIV.....264	IV.....361
VIII.....38	XV.....153	XV.....268	V.....364
IX.....44	XVI.....157	XVI.....274	VI.....368
X.....48	XVII.....162	XVII.....277	VII.....373
XI.....53	XVIII.....171	XVIII.....283	VIII.....378
XII.....60	XIX.....175	De onzichtbare dood.....286	IX.....384
XIII.....64	XX.....181	I.....286	X.....386
XIV.....66	XXI.....185	II.....292	XI.....390
XV.....70	XXII.....187	III.....297	XII.....393
XVI.....78	XXIII.....189	IV.....300	XIII.....399
De moord onder de sterren.....84	XXIV.....191	V.....304	XIV.....404
I.....84	XXV.....196	VI.....309	XV.....409
II.....90	De vondst uit de lucht.....199	VII.....313	XVI.....414
III.....96	I.....199	VIII.....319	Epiloog.....417
IV.....99	II.....201	IX.....322	Enkele tienduizenden jaren later.....417
	III.....203	X.....327	
	IV.....206	XI.....329	

Inleiding

Beste lezers;

Deze bundel van vijf detective verhalen in fantasy stijl is het gevolg van een experiment. De vraag was of het mogelijk was in een fantasy wereld een klassieke detective te schrijven waarin een moord wordt gepleegd en een beroemde detective ten tonele zou verschijnen om uit te vissen wie het heeft gedaan.

In mijn fantasy serie van Phantasar leek het koninkrijk Aeria mij hier het meest geschikt voor, omdat de samenleving daar, ondanks het gebrek aan de technologie die wij in die van ons kennen, wel het makkelijkste op die van ons te herleiden is. Het idee om een Elf die als slavin naar Aeria was gekomen in de rol van de detective te zetten kwam ook al snel bij mij op omdat zij vrijwel altijd als een outsider zou worden gezien. En deze Elf heet dus Slyvina.

De verhalen zijn in whodunnit vorm geschreven. Als lezer weet u dus ook niet wie het gedaan heeft tot het moment dat Slyvina de dader ontmaskert, maar als u een goed speurder bent zult u er misschien in slagen dit zelf al te doen nog voordat Slyvina het doet.

Hoewel u om de zaken op te lossen het koninkrijk Aeria een beetje zult moeten leren begrijpen, daar deze wat afwijkt van onze eigen samenleving en Slyvina ook met zaken te maken heeft die hier op aarde helemaal niet bestaan (ja, er zit een verhaal tussen waarin het moordwapen een vloek is), moet Slyvina toch vaak wel het antwoord vinden op twee zeer cruciale vragen, waar een detective op aarde ook het antwoord moet zien te vinden. Namelijk wie heeft een reden om de moord te plegen en wie was in de gelegenheid dit ook te doen.

De magische aspecten van de moordzaken worden meestal wel uitgebreid

besproken zodat u ze als lezer makkelijk zult kunnen begrijpen en natuurlijk ook de cultuur waar de Befindo's in leven, want die cultuur kan wel eens het motief verduidelijken.

Ik zal eerst eens even het personage Slyvina wat tegen het licht houden.

Slyvina is een jong volwassen Elf die geboren is in de stad Gagolton in Delisto. Ze is een dochter van Rosetta en Edric. Beiden figuren spelen een belangrijke sleutelrol in de eerder verschenen epische fantasyroman “Irreversibel” (hetgeen dus duidelijk maakt dat de gebeurtenissen in deze bundel dus niet zo gek ver na de gebeurtenissen dat boek plaatsvinden). De stad waarin ze is geboren is een gemengde stad waar zowel Elfen als mensen wonen. Hierdoor heeft ze van beide culturen het een en ander meegekregen. Slyvina ging studeren in de tempel van Amora, binnen de religie die de Elfen aanhangen de godin van de Liefde en de Lust. Ze werd in haar puberteit al zwanger van een jongen die in de bundels (nog) niet is benoemd en heeft zodoende een zoon. Ze is echter kort daarna ontvoerd door de criminele handelsorganisatie die bekend staat als “Het Syndicaat” en illegaal naar Aeria gebracht waar ze op een slavenmarkt als seksspeeltje aan een Befindo is verkocht. De rol van seksspeeltje zou ze echter nooit vervullen, daar de vrouw van deze Befindo bedreigd heeft de penis van Slyvinas eigenaar eraf te snijden als hij het ooit met haar zou doen. Via erfrecht kwam Slyvina terecht bij de zoon van haar eerste meester die weliswaar veel van Slyvina leek te houden, maar homoseksueel was en dus seksueel geen interesse in haar had. Via een gearrangeerd huwelijk is echter wel een zoon geboren die tevens Slyvina derde meester werd. De detective Suneau. Deze is als tiener verliefd geworden op Slyvina en Slyvina merkte dat ondanks dat ze Suneau zag opgroeien (daar Elfen gemiddeld 8 à 9 à 10 jaar langer meegaan dan mensen en Befindo's) dat zij ook verliefd op hem was. Hierdoor was ze misschien officieel nog wel de slavin van Suneau, maar in de praktijk zagen ze elkaar als man en vrouw. Hoewel Suneau ook via een gearrangeerd huwelijk een andere vrouw had en bij haar ook kinderen heeft gehad (die verder geen grote rol spelen in de serie) heeft hij eigenlijk Slyvina als zijn eigenlijke vrouw beschouwd. Toen Suneau begon als speurneus en zijn opleiding ook had afgerond besloot hij al snel Slyvina in zijn zaken te betrekken als assistente en is hij haar eigenlijk gaan opleiden in de hoop dat zij na zijn overlijden als volwaardig staatsburger haar brood kon verdienen in de Befindo-

maatschappij, daar hij wist dat de politieke situatie in Aeria het onmogelijk maakte dat ze ooit terug naar haar soortgenoten zou kunnen keren (wat hij eigenlijk nog liever had gezien). Slyvina bleek talent voor het vak te hebben en veel zaken waarvoor Suneau de eer kreeg zijn eigenlijk door haar opgelost.

In het eerste verhaal van deze bundel ligt Suneau op hoge leeftijd op sterven en is de moord die in dat verhaal zal worden gepleegd ook de laatste moord die hij nog onderzoekt (hoewel Slyvina eigenlijk door zijn slechte gezondheid al het meeste werk zal moeten doen). In dit verhaal zal blijken dat Slyvina de aandacht van de monarch van Aeria heeft gewekt en zal ze ook bij koninklijke gratie het Aeriaanse staatsburgerschap krijgen en haar licentie om als zelfstandig speurder de misdaad te lijf te gaan en daarmee is “the stage” gezet voor de rest van de serie.

Andere personages die steeds in de reeks zullen terugkeren zijn:

1. **Timotei**, een kruidengenezeres die in de eerste zaak aan Slyvina een verklaring zal afleggen en zich al snel zou ontpoppen tot Slyvina's beste vriendin. (Maakt in 't eerste verhaal haar intrede).
2. **Ryanina** is de koningin van Aeria en tevens de eerste vrouwelijke monarch in de geschiedenis van Aeria. Hoewel ze erg pinnig kan overkomen, is ze een zeer wijs vorstin die erg begaan is met haar volk. Ze is erg onder de indruk van Slyvina en ziet haar ook al snel als een persoonlijke vriendin. (Maakt in 't eerste verhaal haar intrede).
3. **Suneau** overlijdt weliswaar al in het eerste verhaal, maar Slyvina maakt vaak verwijzingen naar dingen die ze van hem heeft geleerd of naar zaken die ze ooit in het verleden samen met hem heeft gedaan. Ondanks dat Slyvina al snel een nieuwe vriend krijgt, houdt ze nog steeds veel van hem en mist ze hem enorm.
4. **Azor** is het nieuwe vriendje van Slyvina en hij maakt zijn intrede in het tweede verhaal. Hij is net als Slyvina een Elf die via de illegale slavenhandel in Aeria terecht is gekomen en zijn laatste meester is in dat verhaal ook het slachtoffer. Ook hij krijgt volledig Aeriaans staatsburgerschap en vanaf het vierde verhaal assisteert hij Slyvina ook.
5. **Victor** is een topadvocaat die in het tweede verhaal voor het eerst opduikt en in vrijwel alle latere verhalen die later zouden volgen

opduikt als er weer een advocaat nodig is. Hij is in het tweede verhaal tevens de levenspartner van een van de verdachten en samen met hem voedt hij ook de dochter van zijn overleden zus op.

- 6. Sarah (“Saartje”)** treedt in het vierde Slyvina verhaal bij Slyvina en Azor in dienst als huishoudster en maakte hiermee de vaste klik van de serie compleet.

Tot slot is het belangrijk te begrijpen dat Aeria een Federaal Koninkrijk is, tot op zekere hoogte te vergelijken met de Verenigde Staten. De verschillen tussen de staten onderling zijn vaak wel een beetje groter dan in hun Amerikaanse tegenhanger. Het merendeel van de bevolking bestaat uit Befindo's (als het ras van een nieuw personage niet expliciet wordt benoemd, kunt u er veilig van uit gaan dat het een Befindo betreft) en deze zijn herkenbaar aan hun enorme vleugels, waar ze ook door de lucht gigantische afstanden mee af kunnen leggen. De staten Nina, IJland en Vocabulaire worden bewoond door de Vulpi (meervoud van Vulpus) een soort antropomorfe vossen die weliswaar hun koninkrijk delen met de Befindo's, maar beide rassen kijken vanaf grote hoogte op de andere neer. Een enkeling staat echter wel open voor het andere ras. De Elfen zijn in Aeria geen officieel volk. Alle exemplaren die je hier vindt zijn of zelf via de illegale slavenhandel in Aeria gekomen of zijn nakomelingen van Elfen die via deze wijze in Aeria terecht zijn gekomen. De Vulpi wrijven het er overigens maar al te graag in dat de meningen van de Befindo's inzake het wel en wee van Elfen extreem hypocriet zijn.

Goed, met deze informatie zal het niet moeilijk zijn om het werk van Slyvina in perspectief te plaatsen en met haar mee uit te gaan puzzelen wie de dader is van deze verschrikkelijke misdaden.

Lees mee, zodat u ook een alibi heeft.

Jeroen P. Broks

De moord om mannenliefde

I

Het was zo'n dag zoals de Befindo's het eigenlijk het liefste hadden. Niet echt bepaald warm. Sterker nog het was bewolkt, maar het regende niet, er was weinig tot geen wind en de temperatuur was eigenlijk niet voelbaar. Vooral om te vliegen was dit eigenlijk het meest ideale weer en vliegen dat deden de Befindo's graag en veel. Met hun enorme vleugels konden ze makkelijk grote afstanden afleggen over het enorme koninkrijk Aeria.

Sommige Befindo's vlogen echter niet meer zo veel. Frado en Grob hadden hun vliegtochten wel gehad, toen zij nog jonge sterke mannen waren. Nu waren ze oud en hun hele lijf wilde niet echt meer. Ze konden nog wel wat kleine afstanden vliegen, maar op de grond hadden ze al een wandelstok nodig en waren ze blij dat hun kroost zo goed voor hen zorgden. Op het dorpsplein van het dorp waren ze op dagen als deze nog wel vaak te vinden. Hier speelden ze bijna iedere dag Tomboran. Een spel dat met grote speelstenen kon worden gespeeld en je nog goed moest nadenken om te kunnen winnen.

“Hoe is het nu met je dochter?” vroeg Grob.

“Ze heeft het momenteel erg druk,” zei Frado. “Het is dat ze er op staat dat ze nog wel een moeder voor haar kinderen wil zijn, dat ik haar af en toe nog zie.”

“Bij welke eenheid zit ze dan dat ze zo weinig thuis kan zijn?” vroeg Grob. “Ik bedoel, veel soldaten zijn toch wel dicht bij huis gelegd.”

“Niet als je bij het Elite Korps Des Konings zit,” zei Frado. “Dan zit je meer in Rayal dan ergens anders. Gelukkig is de grens met de staat Rayal niet ver van hier waardoor ze nog regelmatig thuiskomt.”

“Heeft ze nog wel tijd om voor haar oude zieke vader te zorgen?”

“Hee, ik heb ook nog twee zonen en mijn oudste zoon heeft, samen met zijn vrouw, dit grotendeels op zich genomen. Mijn schoondochter wil ook graag haar moeder bij hen gaan onderbrengen.”

“Zo, dus dan heb jij nog na de dood van je vrouw nog een beetje aanspraak.”

“Aanspraak, met een vrouw? Op mijn oude dag nog?”

“Nou heb je Suneau wel eens gezien met dat jonge poppetje van hem?” vroeg Grob. “Hij kan zich nog nauwelijks bewegen, maar dat grietje van hem is nog een mooi jong groen blaadje.”

“Hah, dat groene blaadje is een Elf. Ze is vele malen ouder dan hij, ook al zou je dat niet zeggen,” zei Frado. “Zijn grootvader kon zich nog een slavin veroorloven, voordat de regering de handel in slaven verbood.”

“Maar ze is nog wel zijn slavin?”

“Dienares,” zei Frado. “Wat in de praktijk nog wel op hetzelfde neerkomt. Het is meer dat men bang is dat die Elfen zonder meester geheel hulpeloos door de straten zouden zwerven en tot diefstal gedwongen zouden worden dat men het nog toestaat dat zij die ze nog hebben ze houden. Nu hoor ik wel vele praatjes over dat ze misschien officieel alleen maar een dienaar is, maar dat hij, zeker toen hij zelf wat jonger was, er wel pap van lustte om even goed met haar te raggen.”

“Wel, als je ziet hoe ze eruit ziet, kan ik hem geen ongelijk geven,” zei Grob. “En oh, je denkt slim te zijn, eens kijken of hiervan terug hebt.”

“Bij Yasathar, Grob,” zei Frado. “De goden zijn je welgezind vandaag. Ik zie dat we dit spelletje niet meer af kunnen maken, maar dat maakt niet uit. Je zou het toch wel weer hebben gewonnen. Morgen heb je minder geluk, dat zweer ik je.”

De twee oude Befindo's stonden met moeite op.

“En weet je wat je kinderen jou vanavond gaan voorschotelen?” vroeg Frado terwijl ze huiswaarts liepen.

“Mijn zoon had vandaag een schaap bij de slager gehaald,” zei Grob. “Het is jammer dat kauwen voor mij niet zo makkelijk meer gaat, maar toch zal een lekker stuk schapenvlees er wel ingaan.”

“Je zoon was toch chef kok in een zeer exclusief restaurant? Dat moet dan wel goed komen, hee...”

Frado wees op een steeg en Frado zag het nu ook. Twee handen staken

vanachter een hoek om een gebouw. Zo snel als dat hun oude lijven het nog toestanden probeerden ze te kijken wie er nu op het idee gekomen was om op straat te gaan liggen. Eenmaal om de hoek gekomen zagen ze het en de schrik sloeg beide heren om het lijf.

Een jongeman lag languit op de grond. Ogen zonder enige uitdrukking stonden naar de hemel gericht en zijn hele lijf zat onder het bloed.

Vanaf het moment dat hij het voor het eerst zag toen hij de aanblik als jongeman moest aanschouwen wist hij één ding zeker. Hoe vaak hij het ook zou zien, het went *nooit*. Nu als stokoude man, wist hij meer dan ooit te voren dat hij gelijk had. Hij was de tel kwijt hoe vaak hij soortgelijke dingen had moeten aanschouwen, maar het was nog even onwennig als die eerste keer dat hij dit zag. Zijn ogen waren al lang niet meer wat ze geweest waren, maar ondanks dat kwam het beeld van de met bloed besmeurde jongeman nog veel te goed binnen. Hij kon zich nog nauwelijks bewegen en moest met een rolstoel vooruit geduwd worden. Zijn vleugels stelde niet veel meer voor en zijn witte haar was intussen aardig dun geworden. En toch voelde hij zich weer als de jongeman die zijn eerste moordzaak deed en voor het eerst in het echt een lijk zag.

Het gaf misschien aan dat zijn ervaring als speurder hem niet van steen gemaakt had. Als hij ergens trots op kon zijn was dat het wel.

Een man die het lichaam van dichtbij bekeek stond op en zag Suneau nu staan.

“Suneau? U nog hier?” zei de man blij verrast. “Ik dacht dat u met pensioen was.”

“Ben ik ook,” bromde Suneau. “Maar dat stilzitten is niks voor mij. En nu er iemand bij mij op de hoek van de straat dood is gevonden. Ik ben misschien oud en versleten, maar ik kan nog wel nadenken en analyseren.”

De man keek nu duidelijk naar de zeer aantrekkelijke dame die de rolstoel voortduwde.

“Dit is Slyvina,” zei Suneau. “Mijn grootvader kocht haar ooit toen Elfenhandel nog niet was verboden. U gunt een oude man toch wel iemand die hem helpt met voortbewegen als hij dat zelf niet meer kan?”

“Eh, natuurlijk,” zei de man. “Mijn excuses.”

“Vertel mij eens wat meer over die dode jongen, Mort,” zei Suneau. “Iets zegt me dat hij bij een misdrijf om het leven is gekomen.”

“Het had natuurlijk ook een ongeluk kunnen zijn,” zei Mort. “Maar daar lijkt het inderdaad niet op. Iemand heeft met een zware steen op zijn hoofd geslagen. Ik moet hem eens goed op mijn werktafel leggen voor nader onderzoek, maar zo op het eerste gezicht is hij aan de verwondingen die dat bracht overleden.”

“Maar wie zou zoiets nu doen?”

“Ja, ik hoopte dat u die vraag zou kunnen beantwoorden, Suneau,” zei Mort. “U bent tenslotte de speurder die al in heel Aeria de meest complexe moordzaken wist op te lossen.”

“Ik hoop dan maar dat ik zelfs op mijn oude dag mijn reputatie nog waar kan maken,” zei Suneau. “Ik zou eerst eens willen weten wie dit is. Ik heb deze jongen nooit eerder hier gezien. Niet dat dat veel zegt, daar Hago's restaurant, een zeer populaire plek waar Befindo's op doorreis vaak komen hier op een steenworp afstand ligt en hier dus vaak wildvreemde Befindo's langskomen.”

“Of hij bij Hago's restaurant is geweest zult u bij het restaurant zelf moeten vragen, meneer,” zei Mort. “Ik ben slechts de lijkschouwer. Het kan raadzaam zijn om bij een van onze tekenaars een tekening van het slachtoffer te vragen. Als hij daar inderdaad geweest is, lijkt het me dat iemand hem daar wel zou moeten herkennen.”

“Had hij geen identiteitspapieren bij zich?”

“Die is Ryna nu aan het nakijken, meneer.”

“Ryna?”

“Vertegenwoordiger van het Elite Korps Des Konings, meneer.”

“Het Elite Korps Des Konings?” zei Suneau verbaasd. “Toe maar.”

“Het is meer toeval dat ze hier was, Suneau,” zei Mort. “Ze is de dochter van Frado. Een van de twee heren die het slachtoffer gevonden hebben. Ze wilde gewoon weer eens bij haar vader zijn en tevens ook haar man en kinderen. Als soldaat binnen het Elite korps ben je nogal vaak van huis.”

“Maar in een noodsituatie als deze toch genoeg besef van plicht om zelfs tijdens haar verlof nog door te werken,” zei Suneau goedkeurend. “Ik mag die meid nu al.”

“Weet u zeker dat uw dienares niet veel mooier is dan ik,” zei een vrouwenstem.

Suneau bekeek die dame nog eens goed die aan was komen lopen. Ze had lang golvend kastanjebruin haar en keek met een vriendelijke blik naar Suneau.

“Rijd me eens even dichterbij, als je wilt, Slyvina,” zei Suneau en Slyvina volgde het verzoek meteen op. Met trillende hand pakte Suneau de hand vast van de jongedame en probeerde er nog op elegante wijze een kus op te geven. Dit leek nergens op, maar de dame leek toch gecharmeerd.

“Suneau, heer van het huis van Kraaijensteijn,” zei hij plechtig.

“Ryna, dochter van Frado,” zei de vrouw. “Soldaat van het Elite Korps Des Konings om u te dienen, meneer.”

“U bent geen lid van een huis?”

“Nee,” zei Ryna. “Maar in het leger is iedereen gelijk en huis en verdere komaf doen er dan niet toe. U zou dit moeten weten.”

“Het is meer bewondering,” zei Suneau. “Wat u zegt klopt, maar ik heb veel Befindo's gekend die het nooit aangedurfd hebben zich in te schrijven voor de Koning Herondoacademie omdat ze niet tot een huis behoorden.”

“Oh, bedoelt u dat?” zei Ryna. “Ik heb ook enkele leden van hoge huizen flink over de rooie zien gaan toen ik werd geselecteerd voor de opleiding tot elite soldaat en zij niet.”

“Waarmee u meteen een hele belangrijke reden opgeeft waarom zij niet geselecteerd werden,” zei Suneau op een ietwat schampere toon. “Maar ter zake, mevrouw Ryna. U had de identiteitspapieren van deze jongeman bekeken?”

“Janos, zoon van het huis van Kaberko,” zei Ryna.

“Kaberko? Dat is geen huis hier uit Gandron, naar ik meen.”

“Dat klopt,” zei Ryna. “Het is een huis uit Yellowenië. Één van de 4 staten van het Oosteiland.”

“Het noordelijke Oosteiland,” zei Suneau. “U weet dat de Vulpi van het eiland ten zuiden van dit eiland zich altijd diep beledigd voelen als u dat woord “noordelijk” achterwege laat.”

“Mijn excuses,” zei Ryna. “De Vulpi hebben ook gelijk daar boos over te worden. Ze worden te vaak door de Befindo's genegeerd. Het was onwaardig voor een soldaat uit het Elite Korps Des Konings om dat te vergeten.”

“Maar met Yellowenië is deze jongeman wel ver van huis,” zei Slyvina opeens en iedereen leek verbaasd te kijken. “Waarom zou hij helemaal naar hier komen?”

Er viel even een akelige stilte. Een Elf die als slaaf zijn of haar meester vergezelde die sprak. Dat was doorgaans not-done.

“Goed punt,” zei Suneau. “Dank je, Slyvina. En sta daar niet zo vreemd te kijken! Is het zo vreemd dat Elfen niet stom zijn en dus gewoon wat te zeggen kunnen hebben?”

“Het spijt me, meneer,” zei Ryna. “Ik ben niet gewend dat de meesters van Elfen het toestaan dat hun Elfen spreken.”

“Ze heeft een naam, mevrouw Ryna,” bromde Suneau. “Deze beeldschone dame heet Slyvina. Een dame die eigenlijk meer verdient dan deze oude lul haar kon geven.”

Suneau negeerde de verbaasde blik van Ryna. Ze leek tamelijk ontdaan omdat hij zichzelf “oude lul” durfde te noemen. Maar laten we eerlijk wezen. Dat was toch gewoon wat hij was?

“Goed, zoals ik dus al eerder zei, heeft Slyvina gelijk. Als deze jongen inderdaad uit Yellowenië komt is hij wel tamelijk ver van huis. Nu zien wij wel vaker dat Befindo's woonachtig zijn in een staat die ver van hun eigen staat aflight, dus erg veel zegt dit alles nu ook weer niet. Mijn vader is geboren in Marakije, wat nog eens een stuk zuidelijker ligt en mijn moeder komt uit Krammadalka een van de meest noordelijke staten.”

“Wilde u suggereren dat deze man voor een huwelijk naar Gandron is gekomen?” vroeg Mort.

“Nee,” zei Suneau. “Maar uitsluiten kan ik het ook niet. Gandron is tevens ook een populair oord voor studenten van de Koning Herondoacademie. Het zou ook een handelaar kunnen zijn. Kortom er zijn vele redenen te verzinnen waarom iemand uit Yellowenië hier zou kunnen zijn. Het kan alleen wel contact met zijn naasten wat lastig maken.”

“Hoe *durft* u me naar uw kantoor te halen voor een verhoor? Ik heb met deze zaak niks te maken!”

“Als dat zo is, zou u er geen moeite mee hebben dat ik u alleen maar een paar vragen stel zodat ik er wellicht beeld van kan krijgen wie het dan wel gedaan heeft,” zei Suneau kalm terwijl Slyvina een dekentje over hem legde.

“En waarom zou u denken dat ik meer weet?”

“Ik denk nog helemaal niks, meneer Mundero van het huis van Mutton,” zei Suneau. “Dat is waarom ik diverse dorpelingen graag wil horen. Uw huis staat bijna in het zicht van the scene of the crime, dus vandaar dat ik gewoon wil weten of u, of één van uw huisgenoten iets vreemds gezien heeft op de bewuste avond.”

“Ah, dus omdat mijn huis toevallig vlakbij stond ben ik opeens verdacht?”

“Dat heb ik niet gezegd, meneer.”

“Dat zei u wel!”

“Nee, ik vroeg me alleen af of iemand vanuit uw huis iets vreemds gezien heeft. Een misdaad zien gebeuren is op zichzelf geen misdaad.”

“Hah! Omdat ik dan toevallig de meest succesvolle zakenman ben van dit gehucht worden alle vreemde dingen altijd aan me gelinkt. Heeft u enige idee hoe vaak Zijne Majesteit en nu zijn opvolger Hare Majesteit al een quaestor heeft gestuurd om mijn boeken te controleren?”

“Ik weet niet of dat vaker zal zijn dan bij mij,” zei Suneau kalm. “Ook mijn boeken zijn in de loop van mijn carrière regelmatig gecontroleerd. Niets vreemd aan, hoor. Dat is gewoon routine.”

“Ze kwamen bij mij anders ieder jaar langs.”

“Dat valt dan nog mee,” zei Suneau kalm. “Sommige Befindo's hebben zich ieder kwartaal aan Rayal moeten verantwoorden. We denken altijd dat we onheus door de autoriteiten worden behandeld, ongeacht of hier een goede aanleiding voor is.”

“Hoe *durft* u?” zei Mundero witheet van woede. “Ik ben eer zeer gerespecteerd ondernemer.”

“Mag ik vragen in wat voor business u zit?”

“Schapen,” zei Mundero. “Gandron staat bekend om zijn hoogwaardige kwaliteit van schapenvlees. De beste herders van Gandron werken voor mij en de slachterijen van het huis van Mutton leveren aan de meest exclusieve

restaurants van Aeria.”

“Ah, dus u bent de grote man achter het beste schapenvlees van het land?”

“Inderdaad!”

“Ik begrijp dat het slecht is voor uw goede naam om in verband gebracht te worden met een moordzaak, meneer,” zei Suneau. “Maar ik zag Aliëtta van de Aeriagraaf al zeer enthousiast aantekeningen maken en toen ze uw naam noemden wilde ik haar graag even voor zijn met ons gesprek om er zeker van te zijn dat ik de informatie rechtstreeks van u had, alvorens dit in de krant te moeten vernemen.”

“Dat wicht schrijft alleen maar onzin en u weet het,” bromde Mundero. “Dat u daar waarde aan hecht.”

“Ik niet,” zei Suneau. “Maar omdat wat zij schrijft toch altijd van invloed is gebleken op wat mensen verklaren wilde ik dat alles voor zijn. Ik houd mijn onderzoeken graag zuiver.”

“Zijn uw ogen überhaupt nog wel goed genoeg om een krant te kunnen lezen?”

“Nee,” zei Suneau. “Maar die van Slyvina zijn nog prima en ze kan erg mooi voorlezen.”

Mundero zei niets meer.

“Maar goed, ik neem aan dat u het slachtoffer niet kende,” zei Suneau kalm.

“Waarom zou ik een jongen uit Yellowenië moeten kennen?”

“Hoe weet u dat hij uit Yellowenië kwam?”

“Dat, eh... heb ik.. opgevangen uit gesprekken terwijl ik onderweg was naar uw huis, meneer.”

“Het nieuws gaat hier blijkbaar sneller dan in de krant.”

“Zo gaat dat in een klein dorp, meneer,” zei Mundero snel. “Iedereen weet altijd alles.”

“Alles? Dan zou u wellicht ook opgevangen moeten hebben wat die jongen hier zo ver van huis deed.”

“Dat weet ik niet, meneer,” zei Mundero. “Er komen hier wel meer vreemdelingen. U weet dat Hago's restaurant een grote trekpleister is.”

“Ik ken de plek. Ik heb er ook al regelmatig gegeten.”

“Dan bent u blijkbaar snel tevreden. Het is een verschrikkelijke tent. Ze halen hun schapen bij een derderangsherdertje en goed slachten kunnen ze ook al niet. Hun gevogelte is ook al niet te eten!”

“Ik neem aan dat men de inkopen daar dus niet bij u doet.”

“Hah! Het volk dat daar komt eten is zo goedkoop dat het eten voor hen onbetaalbaar zou worden als ze echt kwaliteit zouden inkopen. Vandaar dat men zich heeft verlaagd tot gooi-en-smijtwerk.”

“Dank u voor uw objectieve oordeel,” zei Suneau heel droogjes.

“Goed te horen dat u oor heeft voor het oordeel van een professional,” zei Mundero.

“Ik begrijp dat u nog een vrouw, drie dochters en drie zonen heeft.”

“Die laat u er helemaal buiten.”

“Ik wil gewoon zo veel mogelijk inwoners van het dorp horen, meneer.”

“Mijn vrouw en kinderen hebben hier niets mee te maken!”

“Dat heb ik ook niet gezegd.”

“Waarom wil u ze dan horen?”

“Omdat, zoals ik al eerder zei, ik gewoon zo veel mogelijk inwoners van het dorp wil horen.”

“Mijn vrouw heeft niets maar dan ook niets tegen u te vertellen. Mijn twee oudste zonen waren de herders die voor mij werkten aan het inspecteren.”

“Goed, dan hebben uw oudste twee zonen een ieder geval een alibi. U heeft er toch geen bezwaar tegen als ik dat alibi even natrek?”

“Vertrouwt u me niet?”

“Het is nu eenmaal onderdeel van het werk om alibi's na te trekken of ze kloppen, meneer. Gewoon routine. En hoe zit het met uw jongste zoon.”

“Die komt onder geen enkel beding. Hij is zeer zwaar geschokt onder dit nieuws.”

“Geschokt?”

“Denk toch eens na, meneer,” zei Mundero. “U bent zelf toch ook jong geweest. Volgens de geruchten is het slachtoffer ongeveer van dezelfde leeftijd als mijn jongste zoon. Hij moet even het idee van zich afschudden dat hij ook op dat bewuste moment daar had kunnen lopen en nu dood zou zijn. Dat moet hij gewoon even verwerken.”

“Dat begrijp ik,” zei Suneau. “U zult begrijpen dat een detective die even terug is van zijn pensioen ervaring heeft met jonge lieden die zwaar gechoqueerd zijn. Daar zal ik met mijn vragen zeker rekening mee houden.”

“U vraagt hem helemaal niks. Hij heeft het al moeilijk genoeg.”

“Ik kan hem ook laten ondervragen door Slyvina,” zei Suneau. “Ik weet niet hoe ze het doet, maar ze weet heel goed lieden die van streek zijn te

kalmeren.”

“U laat die huiself van u niet bij mijn zoon in de buurt,” brulde Mundero. “Wat denkt u wat er gebeurt als ik mijn kinderen met Elfen inlaat en dan nog wel een teefje? Er gaan al behoorlijk smakelijke verhalen over u rond over de avontuurtjes die u nog met haar zou beleven. Ik vraag me af of de verhalen waar zijn en of u echt zo'n oude viespeuk bent.”

“Viespeuk? Ik zou graag willen dat u wat respectvoller over mijn bedienden sprak, meneer,” zei Suneau streng. “Ten eerste is zij ouder dan ik ooit zal worden en Elf of Befindo, ze werkt voor mij en ik sta niet toe dat u zo beledigend over mijn werknemers praat.”

“U neemt het nogal voor haar op,” grinnikte Mundero. “De verhalen zijn waarschijnlijk waar.”

“Of die verhalen waar zijn of niet is iets tussen mij en Slyvina,” zei Suneau. “Wij werken in een goede verstandhouding samen en enige persoonlijke gevoelens gaan u niets aan.”

“Hah, u stelt anders ook vragen aan mij over zaken die u niets aangaan.”

“Ik dien alleen maar informatie te vergaren die tot de dader van een gruwelijke moord kunnen leiden,” zuchtte Suneau. “En daar veel moorden in een persoonlijke sfeer gepleegd zijn, ontkom ik er helaas niet aan om in het persoonlijke leven van Befindo's te kijken en daar ben ik geenszins gelukkig mee. Ik verzeker u echter dat ik alleen met die informatie iets doe waarvan ik de mogelijkheid zie dat deze tot de dader zullen leiden.”

“Dan heeft dit hele gesprek geen nut meer, want die zult u bij mij en mijn relaties *niet* vinden! Goedemiddag!”

Mundero stond op en liep met grote passen de kamer uit. Het duurde niet lang of hij hoorde de deur opengaan en dichtgegooid worden. Slyvina keek naar gang.

“Laat maar, Slyvina,” zei Suneau. “Ik denk niet dat we van hem veel wijzer zullen worden.”

“Denk u dat hij het gedaan heeft?”

“Nee, op dit moment niet,” zei Suneau. “Ik heb tenminste niks dat hier direct op wijst. Het is meer het feit dat hij gehoord wordt door een detective die een moord onderzoek wel eens met allerlei sappige aandikkingen in de kranten kan komen te staan en daar veel Befindo's denken dat waar rook is, ook vuur is en dus is meneer bang dat zijn reputatie en daarmee het voortbestaan van zijn business schade kan oplopen. Ik heb meer met dit soort

types te maken gehad en daar jij al bij veel van mijn zaken hebt geassisteerd zou jij dit soort Befindo's ook al beter moeten kennen.”

“Ik denk wel dat hij loog toen hij zei dat hij uit gesprekken heeft opgevangen dat dat jongen uit Yellowenië zou komen,” zei Slyvina.

“Dat bewijst niets,” zei Suneau. “Hoewel ik wel denk dat je gelijk hebt. Hij weet duidelijk meer van deze jongen. Maar dat zegt eigenlijk ook niet zoveel. Ondanks dat het een jongen van een huis is kan het nog zijn dat hij er op neer kijkt en dat dus ook enige relatie met hem weer slecht voor zijn reputatie is, ongeacht of de jongen nog leeft of niet. Eigenlijk sta ik dus nog nergens.”

IV

Het was rustig weer. Trina bekeek de schappen achter de toonbank van haar kruidenierszaak nog eens goed. Ze was misschien een Vulpus, maar haar aanblik was inmiddels de normaalste zaak van de wereld geworden en over klandizie had Trina niet te klagen. Trina had nooit veel behoefte gehad om kranten te lezen, maar met alles wat ze nu allemaal al had opgevangen uit gesprekken van klanten, had ze graag een krant in handen gehad om nu eens te zien wat er allemaal wel en niet klopte.

Het belletje bij de deur ging. Geen tijd om de krant te lezen dus. Een belletje betekende dat er een klant in de winkel stond. Trina keek vreemd op. Een Elf? Was dat de slavin van Suneau? Hij had er nooit een geheim van gemaakt een Elf als dienares te hebben, maar het was niet gebruikelijk dat zij ook de inkopen deed. Dat deed hij tot voor kort nog altijd zelf. Nu was wel bekend dat lopen hem steeds slechter afging, dus het was eigenlijk wel te verwachten dat Slyvina vroeg of laat dit van hem over zou nemen.

“Goede middag,” zei Trina beleefd.

“Hallo,” zei de Elf vriendelijk terug. “Ik wilde graag de spullen ophalen die Suneau besteld heeft. Hij zei dat ik me over geld al geen zorgen hoefde te maken daar alles al afgerekend was.”

“Ah, ja, dat klopt,” zei Trina terwijl ze de papieren zak van onder de toonbank pakte. “Jij bent dus die Elf die Suneau dient.”

“Ja,” zei de Elf. “Mijn naam is Slyvina. Aangenaam.”

“Trina,” zei Trina beleefd. “Zeg heb jij even tijd? Ik hoorde vanochtend een verhaal over een jongen die zou zijn vermoord in deze straat. Klopt dat?”

“Ja,” zei Slyvina. “Dat klopt inderdaad. Suneau onderzoekt de zaak nu. En misschien is dat ook maar goed ook. Hij verveelde zich de laatste tijd nogal en deze zaak zet hem weer aan het denken. Hij kan zich misschien niet meer bewegen, maar zijn hersenen zijn nog zeker niet afgetakeld. Hij zal wel wat meer tijd nodig hebben ben ik bang. Hij is namelijk sneller moe als voorheen.”

“Nou, je zou bijna blij worden van een moord als dat die ouwe Suneau weer aan het werk zet,” zei Trina. “Maar wie is dat slachtoffer dan?”

“Een jongen van een jaar of achttien,” zei Slyvina. “Meer kan ik even niet zeggen. Suneau is pas net aan het onderzoek begonnen en hij zegt altijd, dat als je te vroeg dingen naar buiten brengt je onderzoek gevaar kan lopen. Hij

zou wel met meerdere lieden willen spreken. Tot nu toe heeft hij alleen nog gesproken met Mundero van het huis van Mutton.”

“Is Mundero verdachte dan?”

“Nee,” zei Slyvina. “Suneau wil gewoon het hele dorp afgaan om erachter te komen of iemand iets vreemds gezien heeft.”

“Laat me raden, Mundero werkte zeker totaal niet mee en voelde zich zeker zeer verheven.”

“Ja,” zei Slyvina. “Dat komt wel aardig overheen met hoe dat gesprek liep.”

“Viel te verwachten,” zei Trina. “Die eikel is alleen maar geïnteresseerd in zijn zaken en zijn goede reputatie. Ik denk niet dat hij een moordenaar is, maar ik denk ook niet dat het hem ook maar iets boeit wat er gebeurd is. Zodra er ook maar iets is wat zijn reputatie schaadt, wordt meneer woest. Klopt het dat het de jongen uit Yellowenië is?”

“Je kent hem?”

“Dat hangt er vanaf wat je onder “kennen” verstaat,” zei Trina schouderophalend. “Hij heeft regelmatig iets bij mij gekocht. Hij maakte op mij altijd de indruk van een hele lieve teruggetrokken jongen. Ik had wel het idee dat hij iets verborg. Maar of dat iets met zijn dood te maken, durf ik echt niet te zeggen.”

“Het kleinste detail kan van belang zijn,” zei Slyvina. “Als er iets is wat ik van de vele moordzaken die ik door Suneau opgelost heb zien worden is het wel dat het vaak van die dingen zijn die totaal onbelangrijk lijken, waarmee de moordenaar uiteindelijk tegen de lamp loopt. Hoe onbenulliger hoe beter.”

“Ik kan het helaas ook niet concreter maken dat dit,” zei Trina. “Maar als een echte vakvrouw die van haar werk houdt ken ik mijn klanten een beetje, maar ik ben geen detective, dus je snapt dat ik niet alles op alles ga zetten om erachter te komen waarom iemand geheimzinnig doet. Die jongen heeft ook recht op zijn privacy.”

“Privacy?”

“Ja, je weet toch wel dat Befindo's daar heel veel waarde aan hechten?”

“Befindo's, ja,” zei Slyvina. “Volgens Suneau hebben Vulpi daar minder boodschap aan.”

“Ik heb veel te lang in een Befindodorp gewoond,” zei Trina. “Dan neem je soms wat eigenschappen van ze over. Zowel goede als slechte. Nu zal ik niet zeggen dat Vulpi helemaal geen waarde aan privacy hechten, maar het is

inderdaad wel een stuk minder als onder de Befindo's. Je hebt misschien te lang als dienaress geleefd onder de familie van Suneau. Maar als je ooit vrij kan rondlopen is de waarde van privacy wel het eerste wat je moet leren als je het hier in Aeria wilt uithouden. En door de isolatiewetten, lijkt het me niet echt waarschijnlijk dat je ooit terug kunt keren naar je verwanten... wacht eens even.”

“Wat?”

“Dat doet me denken aan de vraag hoe je überhaupt ooit hier kwam?”

“Ontvoerd door het Syndicaat,” zei Slyvina, “en verkocht aan de grootvader van Suneau. Aanvankelijk als seksspeeltje omdat hij iets bij zijn vrouw te kort kwam. Nu is dat er nooit van gekomen. Zijn vrouw had gedreigd zijn piemel eraf te snijden als hij het met me zou doen. Zodoende ben ik meer actief geweest als dienstmeid.”

“Gerucht gaat echter dat je voor Suneau meer was dan alleen maar een dienaress.”

“Ik dacht dat je niet als een detective alles zomaar vroeg.”

“Hahaha, goeie,” zei Trina. “Je hoeft het me niet te vertellen. Je kunt me verder vertrouwen. Ik zal het echt aan niemand doorvertellen als je dat niet wilt.”

Op dat moment ging het belletje en kwam een vrouw de kruidenierszaak binnen.

“Ik vrees dat we ons gesprek moeten beëindigen, Slyvina,” zei Trina. “Ik denk niet dat ik genoeg weet om Suneau bij zijn onderzoek te helpen, maar als hij vragen voor me heeft, laat het me weten.”

“Zal ik doen,” zei Slyvina vriendelijk terwijl ze de zak van de toonbank pakte en naar de uitgang liep.

Trina had al een goed gevoel bij Slyvina. Misschien moest ze haar maar eens gaan helpen zichzelf te redden zodat ze niet meer van meesters afhankelijk was. Bovendien kon het wel eens een goede vriendin worden. Trina keek de vrouw die net de zaak was binnengekomen vriendelijk aan.

“Goedemiddag, wat kan ik voor u doen, mevrouw?”

Slyvina wilde net het huis van Suneau naar binnenlopen toen een hoogblonde vrouw naar haar zwaaide.

Slyvina keek haar aan in haar blauwe ogen.

“Hallo, Elf, het spijt me dat ik je naam niet weet, maar jij bent toch de dienaar van Suneau? Die het onderzoek leidt naar die dode jongen?”

“Eh, ja,” stamelde Slyvina. “Mijn naam is Slyvina.”

“Ik ben Timotei,” zei de vrouw en ze maakte een elegante buiging. “Ik ben kruidengenezeres.”

“U geneest zieken met kruiden?”

“Ja, zo kun je het noemen,” zei Timotei. “Ik neem aan dat jullie Elfen daar ook mee bekend zijn?”

“Jazeker,” zei Slyvina terwijl ze de zak met spullen die ze bij de kruidenier had gehaald op een stenen divan zette dat in de tuin stond. “Veel van onze genezers gebruiken echter toverkunst, maar de kennis van kruiden wordt ook bij ons heel belangrijk geacht.”

“Wij Befindo's hebben medici in alle soorten en maten,” zei Timotei.

“Mijn specialisatie is dus op het gebied van geneeskrachtige kruiden.”

“En u wilde mij iets vertellen over die dode jongen?” vroeg Slyvina.

“Ik wilde eigenlijk uw meester spreken, maar ik heb begrepen dat hij nu slaapt,” zei Timotei. “Maar als uw meester het niet erg vindt dat u met mij spreekt, vind ik dat ook goed. Ik kan mijn zaak niet te lang alleen laten. Een goede diagnose stellen en de juiste kruiden voorschrijven is iets waarvoor ik graag de tijd wil nemen.”

“Dat begrijp ik,” zei Slyvina terwijl ze naast haar boodschappen op het stenen divan ging zitten. “Wilt u binnenkomen of kunnen we het ook buiten doen? Het weer is eigenlijk wel lekker en buiten lopen we minder risico dat ik per ongeluk Suneau wakker maak.”

“Eigenlijk is buiten wel een goed idee,” zei Timotei vriendelijk. “Van hier uit kan ik de ingang van mijn praktijk en winkeltje beter zien en weet ik dus of cliënten binnenkomen.”

Timotei ging op een ander stenen divan zitten. Ze strekte haar vleugels nog eens goed.

“Kijk als een echte medicus, ken ik mijn patiënten en cliënten goed,” zei Timotei. “En zeker in een wat kleinere gemeenschap ligt dat al helemaal voor

de hand. Ik zal niet zeggen dat ik de jongen in kwestie goed ken, maar ik schrok wel toen ik vernam dat het Janos, zoon van het huis van Kaberko betrof. Hij was namelijk niet veel langer dan een vecta¹ voor de moord nog bij mij in mijn winkeltje geweest.”

“Een winkeltje?”

“Ja, ik run eigenlijk zowel een praktijk als een winkeltje, zoals zo veel kruidengenezers in Aeria,” legde Timotei uit. “Naast het stellen van diagnoses en daar de de juiste medicinale kruiden bij voorschrijven als dat mogelijk is, verkoop ik ook kruiden waarvan het effect dusdanig is dat ze zonder diagnose te koop zijn. Zoals mopaarlecta, bijvoorbeeld. Een kruid dat zeer goed werkt tegen hoofdpijn, buikpijn en ook menstratiepijn.”

“Ah, ik snap het,” zei Slyvina.

“Goed kort voor de moord is Janos dus bij mij in mijn winkel geweest en hij kocht bij mij gemalen regenboogklokjeskruid,” zei Timotei. “Dat spul heeft geen medische diagnose nodig, maar als je dat bij mij koopt ben ik wel verplicht je naam en adres in mijn boekhouding op te nemen en daar zeker dertig deca's² in te bewaren. Op bevel van de rechter kan dit opgevraagd worden.”

“Wat is dat dan voor goedje?”

“Het is een seksueel stimulerend middel,” zei Timotei. “Redelijk sterk spul. Als je dit kruid eet, vooral als het al gemalen is waardoor het sneller in je bloed wordt opgenomen, kunnen de gevolgen, zeker bij verkeerd gebruik nogal heftig zijn. Het wordt nogal eens gebruikt door jonge verliefde stellen die er zeker van willen zijn dan 'de eerste keer' geen teleurstelling wordt. Dit vooral omdat iedereen, die geen maagd meer is, weet dat de eerste keer altijd tegenvalt en maagden lijken dit ook te weten, maar ook omdat het vanwege het stiekeme karakter ervan nog al eens wat druk oplevert. Het spul is met name populair bij jongeren die uitgehuwelijkt zijn en homoseksuelen. Dit omdat bij hen het stiekeme karakter van dit alles nog veel groter is. Jongeren die zijn uitgehuwelijkt vrijen nog al eens een keertje met iemand die dus *niet* bedoeld was hun bruid of bruidegom te zijn en de angst betrapt te worden kan zelfs als ze zich goed verstoppt hebben toch vrij groot zijn. Dit kruid kan daarbij helpen omdat je dan makkelijk die angst even vergeet. Sterker nog als het spul goed aanslaat ben je eigenlijk alleen nog maar in staat te denken aan

1 20 vecta's komt overheen met 24 uur

2 Periode van tien dagen. Op Phantasar door de meeste volkeren gebruikt in plaats van maanden en weken.

het feit dat je met de persoon naast je wil vrijen en ben je eigenlijk niet eens in staat van elkaar af te blijven. Vreemd genoeg neemt de kans op een ongewenste zwangerschap bij vrouwen ook af als ze dit goede gebruiken. Bij homoseksualiteit moet je weten, daar ik me heb laten vertellen dat Elfen hier nauwelijks een punt van maken, dat de meeste Befindo's het als “viespeukerij” beschouwen en zowel bij de huizen, waar je de Befindo's van goede komaf tegenkomt als bij de arme sloeber families, ben je echt de schande van de stad als blijkt dat één van je kinderen gevreeën heeft met iemand van zijn of haar eigen geslacht. Befindo's die voor een baas werken kunnen daar hun baan op verliezen als één van hun kinderen dat zou doen, maar ondernemers kunnen het ook zwaar te verduren hebben. Bij velen lopen dan al hun klanten weg waardoor ze failliet gaan. Je begrijpt dat er daarom voor Befindo's alles aan gelegen is dat dit niet gebeurt. Maar ja, als medicus, weet ik dat je liefde niet kunt sturen en dat sommige Befindo's, nu eenmaal uitsluitend seksuele gevoelens hebben voor leden van hun eigen geslacht, of ze daar nu blij mee zijn of niet. Die willen dan soms ook elkaar in het diepste geheim ontmoeten en dit kruid gebruiken om de druk van het stiekeme weg te nemen.”

“En weet u of Janos ofwel een verboden vriendje had, of een vriendin die niet de uithuwelijkskandidaat was?”

“Om u eerlijk te zeggen, nee,” zei Timotei. “Ik heb een professionaliteitscode hoog te houden. Ik wil dus uitsluitend weten wat ik moet weten en ook geen letter meer informatie dan dat. Zeker daar het hier om een seksueel stimulerend middel ging, gaat het hier om iets heel persoonlijks. Het is me echter wel bekend dat er al eens kinderen zijn vermoord vanwege het erop nahouden van een relatie met hun niet-huwelijkskandidaat en vooral als het om homoseksualiteit gaat, zijn de lontjes van ouders tamelijk kort. Ik weet niet of zijn aankoop bij mij in de winkel de reden is van deze moord, maar u begrijpt dat gezien de omstandigheden die rondom dit spul hangen u de kans dat het zo is niet uit kunt sluiten.”

Slyvina had moeite dit alles te geloven. Het verbaasde haar keer op keer opnieuw hoe gevoelig het onderwerp seks lag bij de Befindo's. Het hele idee dat je als ouder je eigen kinderen zou vermoorden omdat ze seks hadden gehad met iemand waar jij niet blij mee was, kon ze zich nog steeds niet voorstellen, ondanks dat ze de Befindo's al lange tijd van dichtbij had

meegemaakt.

“Ik ben zelf geen expert op het gebied van geneeskunde,” zei ze opeens. “Ik was priesteres van de Tempel van Amora, onze liefdesgodin, voordat een ontvoering me naar Aeria bracht. Ondanks dat seks dus wel enigszins in mijn vakgebied valt, had ik nog nooit van dit kruid gehoord. Het feit dat u moet registreren wie het koopt geeft voor mij wel aan dat het geen spul is dat je zomaar even lichtzinnig kunt gebruiken.”

“Oh, nee, dat is het zeker niet,” zei Timotei. “Kruidengenezers zijn het er trouwens ook nog niet over eens of dit kruid überhaupt werkt op Elfen, daar jullie er misschien aan de buitenkant veel hetzelfde uitzien als wij, maar van binnen in weinig tot niets op ons lijken. Ik heb zelf het idee dat dit specifieke kruid op Elfen weinig tot niets doet, daar ik weet dat jullie het niet kennen, hoewel ik de kans ook groot acht dat het op Delisto niet eens voorkomt. Op Befindo's kan het effect tamelijk heftig zijn. Je *kunt* het effect wel bevechten, maar dat is best moeilijk. De druk om aan elkaar te gaan zitten is erg groot. Als je het gebruikt in het bijzijn iemand die absoluut geen seks met jou wilt zul je bijna altijd in ongewenste intimiteiten vervallen of je dat nu wil of niet en het is ook al regelmatig gebruikt om stiekem in het drinken te gooien van iemand met wie men het graag wil doen, maar blijft weigeren. Dat goedje zorgt er dan wel voor dat hij of zij het alsnog doet.”

“Maar dat mag toch niet zomaar?”

“Absoluut niet,” zei Timotei. “Hier in Gandron kun je daar maximaal twintig jaar gevangenisstraf voor krijgen en sommige staten van Aeria hebben er zelfs de doodstraf op staan. Het probleem is echter dat dit spul maar enkele vecta's in je lijf zit en daarna geheel is afgebroken. In urine of feces is er vrijwel nooit iets van terug te vinden. Dat maakt de bewijslast gewoon extreem lastig. Vandaar de registratie. En nog even los van ongewenst seksueel gedrag of iemand dwingen tot seks met dit spul, moet het gezegd worden dat het goedje ook niet geheel ongevaarlijk is.”

“Het is toch niet dodelijk?”

“Ja en nee,” zei Timotei. “Het is niet dodelijk in de zin dat je meteen dood neer zou kunnen vallen zoals dat bij het drinken van een beker vergif zou kunnen gebeuren. Je hebt echter maar een hele kleine dosis nodig. Even je vinger nat maken en in het kruid houden zodat je vingertop helemaal bedekt is en dat dat tot je nemen is genoeg voor enkele vecta's flink veel seksplezier. Bij grotere hoeveelheden kun je behoorlijk duizelig worden, kan je

reactievermogen op alles ver afnemen en bij een “echte” overdosis kun je in een coma belanden.”

“En hoe lang duren die coma's?”

“Dat hangt af van vele factoren,” zei Timotei. “Hoe sterk je zelf lichamenlijk bent en hoeveel je precies innam zijn de belangrijkste. In het meest positieve geval enkele vecta's, maar enkele deca's tot zelfs jaren is goed mogelijk. In het ergste geval ontwaak je helemaal nooit meer. Er is nog nooit iemand direct aan de gevolgen van een overdosis overleden, maar leven als een kasplantje voor de rest van je leven is goed mogelijk. En de pest is ook dat als je uit je coma ontwaakt de kans op permanente beschadigingen waardoor je tamelijk maf kunt overkomen ook vrij groot is. Ik mag het dan ook maar in kleine hoeveelheden verkopen en vergunningregelingen zijn extreem streng en er vinden regelmatig controles plaats. Diverse staten houden zelfs zwarte lijsten bij waarop namen staan aan wie ik het dus beslist *niet* mag verkopen en ik ook meteen de lokale legerplaats moet verwittigen als die personen toch proberen het bij mij te bestellen. Gandron is een van die staten. Je zult ook begrijpen dat het verbouwen ervan ook aan strikte regels is verbonden.”

“En hoe vaak is het misgegaan?”

“Dat is lastig te zeggen,” zei Timotei. “Er is namelijk ook een bloeiende illegale handel waar ik geen enkel zicht op heb. Het zijn vaak klanten van de illegale handel waar het dan ook misgaat, daar ik ook de verplichting heb mijn klanten heel goed voor te lichten als ze dat spul willen hebben. Daar heb ik ook bij Janos de tijd voor genomen, hetgeen hij erg waardeerde.”

Timotei keek even naar een duif die neerstreek om wat brood wat op straat lag te pakken.

“Nu denk ik niet dat de gevaarlijke kant van regenboogklokjeskruid echt van belang is in uw onderzoek, juffrouw Slyvina,” zei Timotei. “Ik had begrepen dat hij echt moedwillig met een steen op zijn hoofd is geslagen. Gezien de korte tijd nadat hij mijn zaak verliet en dat hij dood gevonden is, betwijfel ik zelfs dat hij het spul al gebruikt had. Ik vertel u dit alles meer omdat ik denk dat, ondanks dat hij het spul niet gebruikt heeft, het goed mogelijk is dat het spul wel gerelateerd kan zijn aan het motief van de moord. Dit natuurlijk vanwege hoe kinderen nogal eens gedood worden om de familie-eer te redden, maar ik heb het ook al meegemaakt dat er soms Befindo's om het spul zelf worden vermoord. Zoals ik al zei, illegale handel.

Het spul is niet goedkoop, bovendien is de illegale handel voor velen ook aantrekkelijk omdat ze je daar niet met naam en toenaam in een register opnemen.”

“Ik zal wat u mij verteld heeft zeker uitgebreid met Suneau opnemen,” zei Slyvina. “Hartelijk dank voor uw verhaal.”

“Ik deed enkel mijn burgerplicht,” zei Timotei kalm. “Ik hoop dat de dader snel gepakt wordt. En ik zie dat iemand mijn praktijk is ingelopen. Ik moet ook weer aan het werk.”

Timotei stond rustig op en zei nog “goedemiddag” terwijl ze de tuin verliet.

Slyvina zat nog even na te denken terwijl ze Timotei door de deur van haar praktijk zag verdwijnen. Zou ze inderdaad een belangrijke clue hebben geleverd of was dit toch een dwaalspoor?

VI

Suneau had willen slapen, maar was teveel met zijn gedachten bezig. Hij keek op toen hij Slyvina hoorde binnenkomen. Ze was nog altijd even mooi en sexy als tientallen jaren geleden. Ze zag blijkbaar dat hij wakker was.

“Hallo,” zei ze vrolijk. “Ik ben even bij Trina wat boodschappen op wezen halen.”

“Dank je, Slyvina,” zei Suneau. “Heb ik je ooit eerder verteld dat je een schat bent?”

“Jazeker,” zei Slyvina. “Ik ben zelfs de tel kwijtgeraakt hoe vaak dat precies was. Maar ik geniet er iedere keer weer van als je dat doet.”

Suneau had Slyvina nooit voor de slavin gezien die ze officieel was. Zij was meer zijn vrouw geweest dan zijn eigenlijke vrouw ooit had kunnen zijn. Ze trok haar topje uit en Suneau had het weer net zo moeilijk als voorheen om haar borsten te zien. Ze liep naar zijn divan en kroop onder de deken en drukte zichzelf tegen hem aan.

“Dit kan ik niet doen,” zei Suneau.

“Hoezo niet? Je hebt al vaker met me gevreeën.”

“Maar toen was ik nog niet zo'n wrak als ik nu ben en kon ik ook mijn urine nog binnen houden.”

“Je hoeft me ook niet te penetreren,” zei Slyvina. “Ik weet ook dat je inmiddels moeite hebt hem omhoog te krijgen. Maar we kunnen nog wel tegen elkaar aanliggen? Ik wil daar nog van genieten voordat het voorgoed voorbij is.”

Ja... “voorgoed voorbij”. Dat had ze subtiel gezegd. Hij was oud, versleten en het zou niet lang meer duren voordat hij verantwoording moest gaan afleggen in het hof van Shalaga, de Godin der Gerechtigheid, die haar laatste oordeel uitspraak over de zielen van zojuist overleden Befindo's.

“Ik had niet verwacht dat je al wakker zou zijn,” zei Slyvina.

“Ik heb liggen peinzen,” zei Suneau. “Hoe oud was die doodgeslagen jongen ook weer? Zestien? Zeventien? Achttien? Ergens rond die koers toch? Zo oud was ikzelf toen...”

“Je voor het eerst zenuwachtig mijn topje probeerde open te krijgen, maar schrok van je eigen gedrag omdat je dacht dat je op het punt stond me te verkrachten.”

Suneau keek Slyvina geschrokken aan terwijl ze hem met een ondeugende

blik aankeek.

“En inwendig heb ik me kapot gelachen toen ik je handen vastpakte en weer op de knoopjes van mijn topje legde om duidelijk te maken dat ik het idee om door jou uitgekled te worden wel aanlokkelijk vond.”

“Mits ik dan ook mezelf door jou zou laten uitkleden,” zei Suneau.

“Ik zou het je wel vergeven hebben als je dat niet aandurfde,” zei Slyvina. “Ik weet wat voor taboes er op rusten bij Befindo's. Maar je weet dat voordat het Syndicaat me ontvoerde en naar Aeria bracht dat ik een priesteres was van Amora. Ik kan het soms voelen als iemand zich seksueel tot een ander aangetrokken voelt. Ook als die “ander” dus mijzelf betreft. En hoe zeer je al geruime tijd moeite deed het te verbergen ik voelde gewoon dat je geen vrouw meer begeerde dan mij. Hetgeen nogmaals bevestigd werd toen we halfnaakt stonden te knuffelen en jij eindelijk meer lef begon te tonen. Je scheen echt niet door te hebben dat je je vleugels om mij heen geslagen had, zoals iedere Befindo man doet als hij instinctief weet de vrouw gevonden te hebben met wie hij samen oud wil worden?”

“Deed ik dat dan?”

“Ik heb me al vaker laten vertellen dat mannen dat niet door hebben,” zei Slyvina. “En ik heb gehoord dat de keren dat vrouwen dat met hun grote liefde doen dat ze dat evenmin doorhebben.”

“Samen oud worden,” zei Suneau. “Oud ben ik wel geworden.”

“Ik weet het, ik ben nog steeds jong. Het voor- en nadeel van Elf zijn.”

“Nadeel?”

“Toen je me voor het eerst uitkleedde en me binnenging was ik al ouder dan jij ooit zal kunnen worden en voor Elfen ben ik nog steeds relatief jong. Het leven van een Befindo duurt nog niet eens de helft van wat een Elf nodig heeft om officieel als “volwassen” beschouwd te worden.”

“Op welke leeftijd telt een Elf dan volgens de Elfenwet als “volwassen”?”

“Vanaf honderdtachtig jaar,” zei Slyvina. “Je kunt de lichamelijke leeftijd van een Elf van die leeftijd vergelijken met dat van een Befindo van twintig.”
Slyvina zuchtte.

“Echt toen je uiteindelijk de moed had me op de rand van de vensterbank te zetten zodat makkelijk bij me binnen kon voelde ik me dolgelukkig, maar ook verdrietig omdat ik wist dat het voor Elfenmaatstaven kort zou zijn en ik nog een lange tijd door zou moeten als je er niet meer was. Doch bij Amora, je kunt niet bevatten hoeveel ik van die tijd met jou genoten heb. Ik weet dat

ik officieel jouw dienaar was, maar voor mij was jij mijn man, ook al was jij officieel met een andere vrouw getrouwd. En ik ben ook blij dat je kinderen mij als een soort moeder konden accepteren.”

“Het doet me deugd dat te horen, Slyvina,” zei Suneau. “Mis jij je familie niet?”

“Ontzettend,” zei Slyvina. “Ik wou dat ik mijn moeder, mijn vader, mijn broers en zussen en mijn zoon weer kon zien. Maar ik weet dat het onmogelijk is om legaal Aeria te verlaten en dat heb ik wel geleerd te accepteren.”

“Ik wist niet dat jij een zoon had,” schrok Suneau.

“Hij moet intussen in de puberteit zitten, of misschien helemaal volwassen,” zei Slyvina. “Ik ben nooit een vrouw van de tijd geweest.”

“Je hebt me nooit over je familie verteld.”

“Je hebt me er ook nooit naar gevraagd.”

“Schandelijk,” zei Suneau. “Dat mag Shalaga me absoluut zwaar aanrekenen als ik straks me in haar hof moet verantwoorden.”

“Ik ben de oudste dochter van Rosetta en Edric. Ik bedoel oudste dochter van hen samen, daar Rosetta als Elf van de Eerste Generatie al kinderen heeft gehad bij andere mannen voor ze Edric ontmoette. Ik ben geboren in Gagolton. Een stad waar Elfen en mensen samen woonden.”

“Wat? Tijdens de oorlog?”

“De wreedheid van Quayaro ging ook veel Befindo's te ver,” zei Slyvina. “Diverse soldaten zijn toen gedeserteerd, maar omdat ze niet terug durfden naar Aeria, uit angst hier de doodstraf te krijgen, hebben zij toen Gagolton gesticht. Mijn moeder was een van de eerste Elfen die hen daar bezocht en heeft ook geholpen de stad verder uit te bouwen, naast Befindo's die later mensen zouden worden ook voor Elfen aantrekkelijk te maken en een belangrijke bijdrage geleverd om beide rassen elkaar goed te laten begrijpen zodat een gemengde samenleving mogelijk was. Mijn moeder is kort nadat de Befindo's in Delisto hun vleugels verloren en mensen werden van mij in verwachting geraakt. Ik had de vader van mijn zoon leren kennen terwijl ik in de Tempel van Amora werd opgeleid. Ik was toen iets van honderdvijftig jaar oud.”

“Je was dus zelfs voor een Elf een jonge moeder?”

“Ja,” zei Slyvina. “Hoewel het bij Elfen wel vaker voorkomt dat minderjarigen al kinderen krijgen. Elfen zijn heel gemeenschapsgericht. Ik

heb echter maar kort voor mijn zoon kunnen zorgen. Ik was honderd zestig of zo, misschien zelfs veel jonger dan dat, toen ik gevangen werd door leden van het Syndicaat.”

“Het Syndicaat is dus erg actief in Delisto?”

“Het is zelfs waar ze zijn ontstaan,” zei Slyvina. “Dat durf ik onder ede te verklaren. Het waren misdadigers die met Quayaro niet veel ophadden en in hem net zo'n “sukkel” zagen als in koning Herondo I. Zij zijn toen een handelsorganisatie geworden die echt alles verhandelden waar maar vraag of aanbod in zou zijn. En ja, Elfen ontvoeren om in Aeria op de slavenmarkt te verkopen stonden ze niet boven. Het is, tot zover ik weet, zelfs waar ze primair voor opgericht waren. Ik weet wel dat ik een van de laatste ben geweest. Binnen het Syndicaat heeft men het vangen en verhandelen van Elfen nu zelfs verboden. Niet uit morele overwegingen, hoewel als je de leden van het Syndicaat nu hoort het wel zo lijkt. Het werd gewoon te gevaarlijk. Het aantal vermiste Elfen begon op te vallen en dorpschouwen van diverse Elfenstammen begonnen onderzoeken te doen waardoor het Syndicaat tegen de lamp kon lopen. Ze schijnen er net op tijd mee gestopt te zijn en ze hebben zich goed rustig weten te houden. Hierdoor schijnt men op Delisto nog steeds amper van het bestaan van het Syndicaat af te weten. Veel handelaren, maar lang niet allemaal, op Delisto schijnen wel lid te zijn of banden te hebben met het Syndicaat. Ik heb zelfs gehoord dat sommige van die handelaren zelfs Elfen zijn.”

“Dat meen je niet. Hoe weet jij zo veel over het Syndicaat?”

“Omdat ik er een lange tijd van overtuigd was dat als zij degenen waren die mij hier brachten, zij ook de genen konden zijn die mij terug naar huis konden brengen,” zei Slyvina. “Hoe meer ik echter over het Syndicaat te weten kwam en over de politieke situatie van Aeria, hoe meer ik begon te beseffen dat ik het idee moest laten varen en gewoon het beste van mijn leven hier moest maken.”

Ze glimlachte.

“Mijn periode met jou is in ieder geval zeer goed geweest.”

“Hoe was je periode met mijn vader en mijn grootvader.”

“Ja, dat is de ironie,” zei Slyvina. “Je grootvader kocht mij omdat hij absoluut niet met je grootmoeder overweg kon. Hij heeft seks met haar gehad om aan de verplichting te voldoen kinderen op deze wereld te zetten, maar hij haatte niemand meer met passie dan haar. Van seks met mij kwam het echter

nooit. Je grootmoeder had bedreigd zijn penis eraf te snijden als hij mij ooit op een intieme plek zou aanraken.”

Suneau moest even gniffelen.

“Ja, dat klinkt wel als iets wat opoe zou doen,” zei hij. “Ze waren echt een zeer pakkend voorbeeld waarom ik tegen gearrangeerde huwelijken ben.”

“Je vader liet me weten dat als er iemand een echt mooie vrouw was dat ik het wel was, maar toch kon ik hem niet bekoren als seksspeeltje, waardoor ik eigenlijk niet meer dan een dienares voor hem ben geweest,” zei Slyvina.

“Zo?” zei Suneau.

“Ik voel me nu echt alsof ik mijn ambtsgeheim als priesteres van Amora verbreek,” zei Slyvina. “Ondanks dat je vader het niet erg vond als je het wist. Hij was homofiel. Zijn huwelijk met je moeder was gearrangeerd. Ook hij heeft alleen maar met haar gevreeën omdat het zijn plicht als echtgenoot was om je moeder te bevruchten. Hij heeft me verteld dat hij dat als een hel heeft ervaren.”

Suneaus hart leek stil te staan.

“Pa,” zei hij. “Nooit geweten dat hij homo was. Dat heeft hij knap geheim gehouden.”

“En toen hij jou uithuwelijkte zat hij altijd in conflict met zichzelf,” zei Slyvina. “Hij wist gewoon dat je bij een vrouw terecht zou komen die je geen liefde kon geven. Niet omdat je niet van vrouwen zou houden, maar omdat je liefde nu eenmaal niet kunt arrangeren.”

Slyvina giechelde even.

“Ik schrok me kapot toen ik hem in de deuropening zag staan toen je me de eerste keer neukte,” zei ze. “Maar hij glimlachte alleen maar naar me. Maakte een goedkeurend gebaar naar me en verliet de kamer.”

“Wat?”

“Je vrouw heeft altijd geweten dat jouw echte liefde bij mij lag,” zei Slyvina. “En dat heeft ze me nooit verweten.”

“Ik weet dat zij ervan wist,” zei Suneau. “Ik weet ook van haar geheime relatie met Freyomaro.”

“Ik heb de twee samengebracht,” zei Slyvina. “Ze heeft het een lange tijd niet aangedurfd met hem te vrijen, ook al wist ze dat je het goed zou vinden.”

“En waarom niet?”

“Het zou tamelijk opvallen als uit een huwelijk tussen een man en een vrouw die beiden zwartharig zijn, waarvan iedereen in de familie zwartharig

was en er zou opeens een hoogblond kind uit geboren worden.”

Suneau zag de lange blonde haren van Freyomaro weer voor zich. Ja, als het kind dat van zijn vader zou erven zou dat zeker opgefallen zijn.

“Jouw twee kinderen waren overigens al geboren voordat ze het toch voor de eerste keer aandurfde,” zei Slyvina. “Ik weet dus zeker dat ze van jou zijn.”

“En nu is ze niet meer,” zuchtte Suneau. “En ook Freyomaro heeft zijn oordeel van Shalaga al ontvangen.”

Suneau keek naar het plafond.

“Echt een teken van oud worden,” zei hij. “Terugdenken aan vroegere liefde en vrijpartijen waarvan je weet dat ze nooit meer zullen komen. En al helemaal omdat een jongen die net zou oud was toen het voor mij begon op die leeftijd doodgeslagen zou worden.”

“Ik denk dat het voor hem ook net begon,” zei Slyvina.

“Waarom denk je dat?”

“Ik sprak Timotei vlak voordat ik binnenkwam.”

“Timotei? Die kruidengenezers? Als er één vakvrouw is binnen de kruidengeneeskunde is zij het wel. Wat had ze je te vertellen?”

“Ze vertelde dat enkele vecta's voor de moord Janos bij haar regenboogklokjeskruid had gekocht.”

“Dat zou erop kunnen duiden dat hij een geheime minnares had van wie niemand mocht weten,” zei Suneau. “Of misschien zelfs een minnaar. Regenboogklokjeskruid wordt ook wel “potenkruid” genoemd omdat het tamelijk populair schijnt te zijn bij homoseksuelen.”

“Potenkruid?”

“Het woord “poot” is een scheldnaam voor homoseksuele mannen,” zei Suneau. “Ik had al begrepen dat jullie Elfen het de normaalste zaak van de wereld vinden, maar de meeste Befindo's vinden het hele idee van homoseksualiteit afschuwelijk.”

“Denkt u dat het motief van de moord hierin gezocht moet worden?” vroeg Slyvina.

“Het is nog te vroeg om die conclusie te trekken,” zei Suneau. “De kans is echter wel groot. Een kruidengenezer houdt dit soort gegevens doorgaans geheim. Timotei weet echter dat dit kruid al wel vaker reden is geweest voor moord en heeft dus van enkele gaten in de beroepscode gebruikt om dit te rapporteren aan degene die nu onderzoek doet naar de moord of diens

assistente.”

Suneau zuchtte.

“Als wat je zegt waar is,” zei hij. “Dat mijn vader de liefde tussen jou en mij eerder aanmoedigde ondanks mijn uithuwelijking, kan ik dus zeggen dat ik van geluk mag spreken. Als Timotei ons inderdaad het motief heeft gegeven voor de moord, is het dus duidelijk dat deze jongen dat geluk niet heeft gehad.”

En met gedachte voelde Suneau zich ellendiger dan ooit te voren en het feit dat Slyvina nog steeds halfnaakt tegen hem aan lag maakte dat vreemd genoeg alleen maar erger.

VII

Slyvina was weer even buiten. Ze had intussen een beetje een kijkje genomen op diverse plekken in het dorp en had al een beetje een plan gemaakt om meer Befindo's te gaan horen. Hoewel Suneau de man van het onderzoek was, voelde ze dat ze dit moest doen. Suneau was echt duidelijk aan het einde van zijn leven. Slyvina was echt bezorgd om hem, maar ze wist dat als het moment kwam ze hem moest laten gaan.

Ze ging op een stenen bankje zitten. Ze hadden intussen Mundero van het huis van Mutton gehoord maar hij ging er zo fel tegenin dat ze aan die verklaring weinig had. Trina had het slachtoffer wel enkele keren gezien, maar wist ook niet veel over hem. Timotei vertelde dat het slachtoffer een seksueel stimulerend kruid had gekocht wat vooral in trek was bij hen die er een “verboden liefde” op nahielden. Slyvina was haast zeker dat de verklaring van Timotei, naar het motief moest leiden, hoewel de mogelijkheid op toeval niet uitgesloten kon worden.

Ze keek op en zag een jonge Befindo man op een bankje aan de overkant van de straat zitten. Hij keek Slyvina nu recht in de ogen.

“Wat zit je daar nu te kijken, joh?” vroeg hij op een zeer arrogante onbeschofte toon. “Jij bent toch dat Elfenteeffe van Suneau? Zal hij wel geweldig vinden, zo'n jong groen blaadje terwijl hijzelf al oud en versleten is. De ouwe viespeuk.”

Slyvina had dit soort Befindo's al meer ontmoet, maar had intussen wel geleerd ze niet te veel aandacht te schenken.

“Je bent zeker aan het rondkijken voor aanwijzingen over de moord op die vieze flikker,” zei hij minachtend. “Ik zou ook wel eens willen weten wie het was. Ik zou hem graag persoonlijk willen bedanken. Phantasar zou een betere plek zijn zonder die vieze flikkers.”

Slyvina had geen idee wat een “flikker” nu weer moest zijn, maar wat het ook betekende, het was duidelijk dat het woord niet complimenteus bedoeld was. Slyvina wist ook zeker dat hoeveel haat deze jongen ook had, dat hij waarschijnlijk niet degene was die die “vieze flikker” had vermoord.

“Aeria zou ook een stuk beter zijn zonder Elfen. Het is zo jammer dat de wet verboden heeft om nog buiten de grenzen van Aeria te treden zodat jij weer terug kunt naar je eigen land. En misschien zou je dan die smerige vos mee kunnen nemen. Ik had toch al nooit begrepen waarom zo'n vossenwijfje

helemaal naar hier zou komen om hier een kruidenierszaak te beginnen.”

Toegeven, dat was iets wat Slyvina ook eens wilde weten. Misschien moest ze het haar gewoon een keertje in alle rust vragen. Trina leek een vriendelijke dame.

“Is trouwens de plek waar die vieze flikker is gevonden al goed ontsmet?” vroeg de jongen opeens. “Ik zou er niet graag meer langslopen wetend dat zijn viezigheid nog op mij terecht zou komen. Heb je hem wel eens midden in de nacht zien zoenen met de jongste van het huis van Mutton?”

Nu had deze jongen, verwerpelijk als hij was, toch even Slyvinas volledige aandacht.

“Pardon?” zei ze. “De jongste van het huis van Mutton?”

“Oh, dat wist je nog niet?” zei de jongen. “Misschien komt dat omdat hier de roddelmachine altijd pas laat op gang komt. Men praat hier niet graag over flikkers.”

“Wat is een “flikker”?”

“Weet jij niet wat een flikker is? Dat is een nicht, een poot.”

“Een poot?” vroeg Slyvina. “Je bedoelt een man die liever met mannen vrijt in plaats van vrouwen?”

“Zijn jullie Elfen nu echt zo simpel?” zei de jongen spottend. “Maar ja, dat is wel wat het woord betekent. Het moet allemaal erg stiekem. Die ouwe Mutton mocht het allemaal niet weten. Ze weten het dorp ook aardig te mijden. Als die viespeuken dat hier in het dorp zouden doen zou iedereen het weten en zou het huis van Mutton meteen in aanzien zakken en beiden zouden echt goed in de problemen komen. Dus doen ze in het dorp meestal alsof ze elkaar niet kennen. Maar in de bossen. Vooral de bossen waar zelden iemand komt. Ik zal toegeven, ik zou het ook niet geweten hebben als ik niet werd opgeleid in de anti-stroppers-brigade. Het was in bos oostwaarts. Als je naast de kruidenierszaak van die vossenslet gaat staan, kun de Piek van Furkor goed zien. Het is maar een kleine piek, maar wel dicht bebost. Ik controleerde het omdat stroppers er soms op vogels jagen. De plek is zo weinig bezocht omdat er eigenlijk geen goede plekken zijn om te landen of op te stijgen als Befindo, tenzij je echt een goede behendige vlieger bent. Ik was daar een dag voor de moord dus op routinecontrole. Ik hoorde een vreemd geluid, dus was het logisch dat ik even ging kijken. Ze hebben mij niet gezien, maar ik zag hen wel. Die twee vieze flikkers. Lagen daar naakt tegen elkaar en maar zoenen en naar elkaars lul grijpen. Je wil niet weten hoe

ik bijna over mijn nek ging. Gadverdamme, het absolute toppunt van viespeukerij. Het had bij wet verboden moeten zijn, zodat ik die twee viezeriken had kunnen aanhouden en aan het leger had kunnen overdragen. Stenigen moet je zulke vieze vuilakken.”

Slyvina hoorde het verhaal ademloos aan.

“Waarom zou je die moeten stenigen?” vroeg ze opeens. De vraag was eruit voordat ze er erg in had, omdat dat nu eigenlijk niet hetgeen van het verhaal was wat haar zo bezig hield.

“Hah, ze hadden me al eens verteld dat Elfen geen moreel kompas hadden,” zei de jongeman. “Dat blijkt toch maar weer. Als je dit soort viespeukerij niet met wortel en kiem uitroeit gaat de wereld echt naar de klote.”

“Hoe is je naam eigenlijk?”

“Waarom wil je dat weten?”

“Voor mijn rapport aan Suneau,” zei Slyvina kalm. “Je hebt me zojuist zeer bruikbare informatie gegeven voor ons onderzoek.”

“Mofo, zoon van Boho,” bromde de jongen.

“Dank je,” zei Slyvina beleefd. “Heb je nog iets anders te zeggen, buiten dan een hoop woorden waaruit blijkt dat jij afkeer hebt van Elfen, Vulpi en homoseksuelen?”

De jongen leek geschrokken. Het besef leek in te zinken dat hij Slyvina wel eens op het spoor van de moordenaar had gebracht, hoewel hij zelf duidelijk ook niet wist wie dat moest zijn.

“Nee,” zei hij toen. Hij stond op en liep naar de rand van het pleintje.

“Succes met je “onderzoek”,” zei hij sarcastisch en verliet het pleintje.

VIII

“Wat zijn dit voor fratsen? Ik had u al verteld dat ik met deze hele zaak niks te maken heb.”

“Wees alstublieft rusting,” zei Suneau kalm. “Het is echter mijn werk dat als er aanwijzingen uw kant op wijzen deze te verifiëren. Al was het alleen maar om veilig alles uit te sluiten.”

“Wat voor aanwijzingen?” bromde Mundero.

“Alsjeblieft, wees kalm,” zei een vrouw die naast Mundero stond.

“Kalm? Maralina, je weet dat deze hele kwestie mij kan ruïneren. En dat terwijl ik hier niets meet te maken heb.”

“De eerste aanwijzing wees nog niet direct naar hier, maar dient wel serieus genomen te worden, als de tweede aanwijzing in beeld komt,” zei Suneau. Het bewegen ging hem slecht af, maar door de armleuningen van zijn rolstoel kon hij zijn ellebogen er nog op rusten terwijl hij zijn vingertoppen tegen elkaar probeerde te houden. Dat lukte, al was hem dat ooit beter af gegaan.

“Het schijnt dat het slachtoffer slechts enkele vecta's voor de moord regenboogklokjeskruid heeft gekocht,” zei Suneau.

“Dat moet haast wel bij Timotei geweest zijn,” zei Mundero. “Dat is een echte vakvrouw op dit gebied. Ik moet zeggen dat ik erg onder de indruk van haar ben.”

“Onder de indruk?”

“Ze behoort tot geen enkel huis, maar haar vakkennis heeft er wel voor gezorgd dat zij de belangrijkste leverancier is geworden van medicinale kruiden in paleis Rayal. Dat is, tot zover ik weet, nooit eerder een huisloze gelukt,” zei Mundero. “Ik had alleen wel gehoopt dat deze contracten ervoor zouden zorgen dat ze er wat minder als een ordinair straatwif erbij zou lopen. Maar wat heb ik daarmee te maken?”

Slyvina keek naar Maralina, overduidelijk de echtgenote van Mundero. Haar blik leek duidelijk te maken dat deze uitspraken voor Munderos doen extreem complimenteus waren.

“Iemand heeft aan Slyvina verklaard dat het slachtoffer homoseksueel is en de liefde aan het bedrijven was, met uw zoon,” zei Suneau kalm.

Slyvina keek van achter de rolstoel angstig naar Mundero. Het leek er op dat de woorden van Suneau wel eens voor hele zware storm konden gaan

zorgen.

“Wie heeft dat precies aan dat Elfje van u verklaard?” vroeg hij met een soort rust waar Slyvina zich helemaal akelig bij voelde.

“In mijn beroep ben ik erg voorzichtig met namen van Befindo's die verklaard hebben,” zei Suneau. “Zeker omdat ik mede hier ben om na te kunnen trekken of dit verhaal klopt. Maar zolang ik bewijs heb van dat het zo is noch van het tegendeel kan dit een dood spoor zijn, maar als het wel zo was, hebben we wel de mogelijkheid op een motief. Ik weet dat homoseksualiteit nogal gevoelig ligt.”

“U gaat mij toch niet vertellen dat u dat ziekelijke gedoe goedkeurt,” siste Mundero.

“Ik vertel u niks,” zei Suneau. “Mijn opvattingen over homoseksualiteit zelf zijn niet van belang. De wet verbiedt het niet en als deze verklaring klopt zou Janos een van de velen zijn die hiervoor is vermoord en moord is bij wet wel verboden.”

Slyvina keek nu naar Munderos vrouw en zag nu wel dat ze een erg zenuwachtige indruk maakte.

“Het doet er ook niet toe,” zei Mundero. “Kan ik u op een onderzoek zetten naar smaad?”

“Als blijkt dat de verklaring niet meer dan smaad is,” zei Suneau rustig, “kan ik daar zeker werk van maken. Echter, dan zal ik ook bewijs moeten hebben dat het verhaal onwaar is.”

“Waar baseert degene die die verklaring deed het verhaal dan op?”

“Hij zegt uw zoon met Janos betrapt te hebben terwijl ze lagen te vrijen,” zei Suneau.

“Ha! Dan moet die verklaring komen van Mofo, zoon van Boho,” zei Mundero. “Een jongen met geen enkele vorm van fatsoenlijke komaf. Dat zint hem totaal niet, dus hij zal alles doen om families van goede status zwart te maken. Hij heeft zeker beweerd dat hij ze gezien heeft terwijl hij op stropers joeg op de Piek van Furkor.”

“Waar baseert u dat op?”

“Er wordt vaak beweerd dat poten elkaar ontmoeten op die piek,” zei Mundero. “Je kunt namelijk heel moeilijk een aanloop nemen om goed in de lucht te komen daar en landen is daar al helemaal levensgevaarlijk. Daarom komt er eigenlijk nooit iemand. Stropers komen er trouwens ook bijna niet. Ook voor hen is dat te link. Het gerucht gaat echter dat homo's of Befindo's

die anderzijds een liefdesrelatie hebben die hun familie in diskrediet zou kunnen brengen elkaar daar stiekem ontmoeten om de liefde te bedrijven, hetgeen mij me doet afvragen hoe wanhopig die idioten dan moeten zijn om voor zoiets hun leven te wagen. Protocol stelt echter dat degenen die stropers moeten vinden alle bossen nakijken dus ook dat soort levensgevaarlijke plekken als de Piek van Furkor. Daar worden bij voorkeur dat soort minkukels als Mofò voor ingezet. Niemand zal er om treuren als iemand van zo'n lage komaf zich te pletter vliegt. Als iemand van een huis op die manier de dood zou vinden, zou dat vaak tot hele lastige vragen kunnen leiden en een hoop naar papierwerk en soms zelfs dat er lieden hun baan verliezen. Een verklaring van zo'n idioot kunt u gewoon niet serieus nemen.”

“Ik vrees dat ik in mijn vak iedereen serieus moet nemen hoe idioot die persoon ook is en hoe ridicuul de verklaring ook lijkt,” zei Suneau. “U wilt niet weten wat voor volslagen idiote verhalen Slyvina en ik al aangehoord hebben die achteraf wel waar bleken te zijn. Er is geen fantasie zo absurd of de werkelijkheid overtreft hem.”

“Maar zelfs als die minkukel de waarheid spreekt bewijst dat niet dat ik iets met die moord te maken heb.”

“Correct,” zei Suneau. “Maar als u dan zo recht in uw schoenen staat zou u misschien wat minder tegen willen werken? Ik zou het namelijk op prijs stellen om ook uw zoon te spreken.”

“Verdenkt u hem?”

“Nee,” zei Suneau. “Ik wil alleen met hem praten. Als hij wel een relatie heeft met Janos zou hij dingen kunnen vertellen die een nieuw licht op de zaak werpen en als hij dat niet gehad heeft zou dat misschien er inderdaad op kunnen duiden dat Mofò iets uit te leggen heeft.”

“Dat kan ik niet toestaan,” zei Mundero bars.

“En waarom niet?”

Mundero zei niets.

“Iets zegt me dat u iets belangrijks te verbergen heeft,” zei Suneau. “En als ik de zaak niet opgelost krijg en aan de autoriteiten moet gaan overdragen kan dat ook vervelend uitpakken.”

“Ze kunnen me toch niets doen. Ze kunnen niet bewijzen dat ik iets met die moord te maken heb.”

“Dat heb ik vaker horen zeggen,” zei Suneau. “Nu heeft de staat Gandron op dit gebied nog een redelijk goede reputatie, maar in andere staten kijken

ze wat minder nauw. Als u verder tegen blijft werken heb ik in ieder geval geen andere keuze dan u formeel als verdachte aan te merken.”

“Dat kunt u niet doen? Niet nu...” Mundero zweeg abrupt.

“Niet nu wat?”

“Niks.”

“Niet nu WAT?”

“Zeg het maar gewoon,” zei Maralina. “Je komt alleen maar verder in de nesten als je het niet zegt.”

“Maralina,” zei Mundero. “Maar...”

“Als de kranten er lucht van krijgen dat er nu een onderzoek naar je loopt zijn de contracten met Paleis Rayal toch al om zeep,” zei Maralina.

“Contracten met... Paleis Rayal?” zei Slyvina. “U bedoelt dat Mundero op het punt stond een contract met Koningin Ryanina af te sluiten om schapenvlees te leveren aan de koninklijke keukens?”

Het bleef even stil.

“Mijn man was vlak voor de moord met Hare Majesteit persoonlijk in gesprek,” zei Maralina. “De afstand van Paleis Rayal naar hier is echter te groot om tijd hier geweest te zijn voor het tijdstip dat volgens de krant de moord is gepleegd.”

“Over welke krant heeft u het dan?” vroeg Suneau.

“Het Aeriaanse Handelsblad,” antwoordde Maralina zenuwachtig.

“Waarom zou u zwijgen over uw alibi?” vroeg Slyvina. “Bent u echt bang dat als wij bij de koningin zelf langs moeten gaan om uw alibi na te trekken dat u dan uw contracten kwijtraakt?”

“De koningin is een no-nonsense-vrouw,” zei Suneau. “En als het om contracten gaat voor het aanleveren van goederen en diensten aan paleis Rayal is het duidelijk dat zij kwaliteit en vakmanschap boven alles stelt en niet veel waarde hecht aan hoge komaf. Het feit dat Timotei als huisloze de eer kreeg om kruidenmedicatie te mogen leveren toont dit ook maar weer aan. Het probleem is dat als Hare Majesteit haar handtekening zet onder een contract met iemand die verdacht wordt van betrokkenheid bij moord haar dat politiek heel duur kan komen te staan. Ook als deze persoon uiteindelijk volkomen onschuldig blijkt. Dit nog even los van de totale imago schade voor het huis van Mutton, die nu Hare Majesteit indirect bij de zaak betrokken is geraakt alleen nog maar grotere schade op kan lopen. Mutton kan nu het huis zijn dat het koningshuis in diskrediet heeft gebracht. Dit

werpt zeker een ander licht op de zaak. Ik vrees toch dat we bij het paleis uw alibi zullen moeten natrekken.”

“Nee, dat kunt u niet doen,” zei Mundero. “Ik zou alles kunnen kwijtraken.”

“U deed moeilijk bij ons onderzoek, u probeert een alibi te verzwijgen en nu we het willen natrekken gaat u er ook voorliggen,” zei Slyvina. “Dit kan ervoor zorgen dat als wij de zaak niet opgelost krijgen de autoriteiten toch achter u aan zullen gaan.”

“Wat weet een Elf daar nu weer van?” bromde Mundero.

“Die ‘Elf’ spreekt uit ervaring, meneer,” zei Suneau. “Slyvina heeft me al vaak bij gestaan bij zaken, waaronder ook herzieningsonderzoeken bij gerechtelijke dwalingen. We hebben al diverse keren lieden die in een soortgelijke situatie zaten uit de gevangenis moesten halen. Helaas hebben we ook al diverse keren meegemaakt dat we dergelijke dingen ontdekten terwijl de verdachte al reeds ten onrechte was terechtgesteld. Ik snap dat uw zaak veel waard is, maar ik vrees dat de problemen alleen maar groter worden als wij uw alibi niet na gaan trekken.”

“Ik ben onschuldig tot u het tegendeel bewijst.”

“Zo staat het in zowel het wetboek van Gandron als in het federale wetboek van Aeria,” zei Suneau. “De realiteit is echter dat er al veel Befindo's schuldig zijn bevonden waarbij de bewijslast op zijn zachtst gezegd uiterst zwak was tot zelfs non-existent.”

“U twijfelt aan de eerlijkheid van de rechtspraak in een hoogontwikkeld koninkrijk als Aeria?” vroeg Mundero.

“Mijn vak maakt dat je heel vaak rechtszaken bijwoont,” zei Suneau kalm. “Ik heb al meerdere Befindo's, waarvan ik overtuigd ben van hun onschuld veroordeeld zien worden. Het staat bij procureurs niet goed op hun CV als iemand niet veroordeeld wordt en bij advocaten niet goed als hun cliënt verliest, dus rechtszaken kunnen onderhand nog wel eens uitlopen op een soort vechtsport met woorden als wapen, waarbij bijna geen techniek te vuil is om een zaak maar te winnen. Dat kan er wel eens toe leiden dat de schuld of de onschuld van de beklaagde vaak maar bijzaak is en het echt persoonlijk gevecht wordt tussen procureur en advocaat wordt. Echter een verklaring van Paleis Rayal dat uw alibi klopt, dat zal bijna geen enkele rechter of jury zomaar naast zich neer leggen.”

Mundero liet zijn hoofd in zijn handen zakken. Slyvina zou zweren dat hij

zou huilen, maar dit probeerde te verbergen.

“Maar het is goed te weten dat Timotei nu een van de leveranciers van Hare Majesteit is,” zei Suneau. “Ik hoop dat ze snel iets mag leveren daar en traditiegetrouw komen leveranciers bij hun eerste levering vaak zelf naar het paleis. Dat is goed voor je reputatie. Daarom als ik haar eens vragen of het niet te veel gevraagd is om Slyvina op haar rug mee te nemen naar het paleis om daar bij de wacht of anders bij Hare Majesteit zelf dit alibi na te trekken.”

Slyvina schrok zich kapot en keek angstig naar Suneau.

“Ja, dame, ik heb het over jou,” zei Suneau indringend. “Daar ik weet dat het momenteel politiek onmogelijk is om jou terug te brengen naar Delisto, zul je voorlopig nog wel op Aeria blijven en het wordt tijd dat jij je hier als een zelfstandige vrouw kunt redden. En enkele punten scoren bij Paleis Royal kan je daar zeker bij helpen. Ik ben er binnenkort niet meer en je kunt dan wel via erfrecht de dienaress worden van mijn kinderen, maar is dat het leven wat jij wil? Jouw bijdragen aan eerdere zaken zijn al meer dan eens cruciaal gebleken in de oplossing ervan en nu heb jij in een korte tijd al veel belangrijke info vergaard over deze specifieke zaak. Misschien had je het nooit achter je zelf gezocht toen je aan de opleiding voor het priesterschap begon, maar er zit een zeer goede speurneus in jou. Een koninklijke veer in je hoed kan er zeker voor zorgen dat Befindo's en Vulpi je ook als zodanig serieus gaan nemen. En wilde je nu echt mij met mijn oude botten naar Royal sturen? Denk je dat ik die reis nog aankan? Jij bent echter nog jong. Jij kan die reis nog aan.”

“Zoals je wenst,” zei Slyvina aangeslagen.

Dit had ze niet zien aankomen.